

‘Hoe laat moeten we morgen ook alweer de deur uit?’ Ik blaas in mijn glas en neem een kleine slok.

Shit, te heet.

‘We gaan om zes uur weg,’ antwoordt mijn vader.

‘Zés uur?’ Mijn mond blijft openhangen. ‘Ik dacht acht uur of zo.’

Pap schudt zijn hoofd. ‘Alles moet opgebouwd worden, Yasmine. Je zult eraan moeten wennen.’

Het feest begint om acht uur, maar wij gaan pas later, want aan het begin is er meestal toch niet veel aan. Dat gaat dus wel een superkorte nacht worden, want als ik op tijd klaar wil zijn, moet ik al om half vijf op. Nou ja, vijf uur red ik ook nog wel. Ik krijg ’s ochtends toch geen hap door mijn keel.

Ik kijk naar mijn vader die zijn nette overhemd aanheeft, ook al is hij de hele dag druk bezig geweest met de voorbereidingen voor morgen. Zijn kleine, ronde bril glijdt haast van zijn neus terwijl hij door de krant bladert, die ik voor hem had neergelegd op de tafel.

Elke dag als hij thuiskomt moet de thee klaarstaan en de krant op tafel liggen. Vroeger deed mijn moeder dat allemaal, nu hoort het bij mijn taak. Mijn broertje hoeft nooit iets te doen. Die mag na school direct naar zijn kamer en gaan gamen.

Ik drink van mijn inmiddels afgekoelde thee en kijk naar buiten. Het gaat steeds harder waaien en het regent zachtjes. Hoe ga ik mijn raam uit klimmen en via de boom naar beneden met dit weer? En wat moet ik aantrekken? Ik kan moeilijk met een jurkje aan in die takken gaan hangen.

Of ik moet er een broek onder dragen. Dan gooi ik een lege plastic